

IGAZ ÍTÉLETTEL ÍTÉLJETEK

2016. november 6.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Az Ige a *legfelsőbb hatalom* az életünkben! Ha ezeket kijelentjük, erős oszlopként le-
veretnek a szívünkben, a Jézus nevében! Olyan téma jön ma, amiben minden embernek meg
kell *magát vizsgálnia*! Ha valaha elkövetted ezt a hibát és ma rajtakapod magad, hogy még nem
igazítottad ki magad, akkor az üzenet már megérte!

Szorongatott a Szellem egész héten, hogy ez legyen a téma. Úgyhogy íme, az ítékezés a mai
adag, amit beveszünk, mert ez a Szellem Igéje, a Szellem szava. A Róma levélben kezdünk. Az
ítélkezés gondolatait fogjuk ma megforgatni az Ige tükrében.

RÓMA 8,28–34.

**28. Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van,
mint akik az Ő végzése szerint elhívottak.**

Az Igében van egy *óriási bátorítás*. Akik ma itt jelen vagyunk, az Ő kedvéért jöttünk el,
ebben biztos vagyok. Nem az én kedvemért jöttetek, hanem Jézus kedvéért, Őt szeretitek! Az
Ő szeretete, az Ige szeretete hozott el benneteket.

A *közösségben* együtt lenni jó, és a gyülekezet épülésére vagytok itt ma jelen, és ez azt
mutatja, hogy ti szeretitek az Urat. Azt írja itt az Ige, hogyha ti istenszeretők vagytok, akkor
vannak helyzetek, mélypontok, amiről nem is gondoltuk soha, hogy valaha végig kell mennünk
rajta, és lehet, hogy ilyen helyeken voltál mostanában.

De azt írja, hogy minden, amin csak átmennek, a *javukra* van azoknak, akik Istent szeretik.
Minden a javukra van azoknak, akik egy végzésnek az *örökösei*. Mert az Ő végzése szerint
hivatalos vagy, elhívott vagy.

Oda, a végcélba be kell menned! Bármin is kell átmenned, az Úr a javadra fogja azt fordítani.
Minden a javukra van. Tehát célba kell érniük. Ezt mondja ez az Ige. Nagyon nagy bátorítás
van benne.

Soha nem adjuk fel, nem csüggedünk, és látjuk az Úrnak a *végcélját* a szemünk előtt, soha
nem tévesztjük el! Az Ő céljai, az Ő elhívása, az Ő célkitűzései attól *nem változnak meg*, mert
nehéz helyeken megyünk át. Az elhívását sem vonja vissza, az akaratát, a céljait. Ott tartja
fölöttünk, és mindig mindent a javunkra fordít.

Ami nagyon érdekes, hogy az *angol* Biblia szerint a Róma 8,28-ban a *work* szó azt jelenti,
hogy *munkálkodik*. Minden a *javukra munkálkodik*. Megnéztem a görögben, hogy most
melyiknek van igaza, hogy csak *van*, vagy *munkálkodik* az a dolog, az a helyzet. A görög is
támogatja ezt, hogy *megdolgoztatjuk* azt a nehézséget, azt a problémát, ha a hitünk rajta van.

Addig forgatja az Úr azt a helyzetet, ha a hited rajta van, addig munkálja, *addig formálja* azokat a helyzeteket, a mélypontokat, míg a javadra nem válik, és *megoldás* nem jön belőle. Amikor előjött a megoldás és az Ige felmagasztaltatott, akkor a problémával végzett az Úr, és az a tengerbe veti magát. Addig nem. Addig az Úr *használja a javadra* azt a helyzetet.

Azt kell megtudnunk, hogy nem csüggedünk el útközben. Mert az Úr *mindent* a javukra fordít azoknak, akik *Őt szeretik*. Ha szereted az Urat, akkor ez a te Igéd. Ha tudod, akkor már feljebb vagy, és nem engeded magad elcsüggedni, mert ezek a helyzetek, ezek a mélypontok, ezek a nehézségek, megpróbáltatások, megmérettetések, ezek *mind a javadat* fogják szolgálni, ha csak ezt az egy Igét szem előtt tartod, és naponta elmondod magadnak, emlékezteted magad.

Emlékeztetni kell magunkat arra, hogy ne csüggedjünk! Mert *nem vagyunk egyedül* azokon a helyeken, ahol átmegyünk. Az Úr ezeket a javunkra fordítja. Kiküldjük azt a problémát, hogy *dolgozzon nekünk*, munkálkodjon nekünk.

Hozzon dicsőséget az Úr nevének. *Forduljanak meg* azok a helyzetek! Miután az elvégeztetett, utána *vesse magát a tengerbe*, a Jézus nevében! Ez megírt igazság, és ezen állunk meg, a nehéz helyeken.

Továbbmegyünk az Igében, a 33-34. Igékre. A közte levő Igék is nagyon-nagyon gazdagok, és minden versben óriási világosság van, de most nem részletezzük, csak elolvassuk. Érdekes módon mind a megigazításról, az Úr rendeléséről, az Úr munkáiról szólnak.

RÓMA 8,28–34.

29. Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy Ő legyen az elsőszülött sok atyafi között.

30. Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette,

31. Mit mondunk azért ezekre? Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?

32. Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna Vele együtt mindent minékünk?

Megdicsőíti azokat, akiket elhívott, akiket elrendelt magának, megdicsőíti, és utána azt kérdezi az Ige, hogyha *Isten velünk*, akkor kicsoda ellenünk? Ki merne ellenünk fordulni? Ki meri felemelni a hangját, vagy vádakat hozni ellenünk, ha az Úr van velünk? Senki! Egy óriási bátorítás ez! Így folytatja:

33. Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, aki megigazít;

Lefordítom nektek, hogy nekem hogy jön elő. Ki meri vádolni az Isten választottjait? Egy ilyen hangsúllyal jön, *ki meri vádolni* az Isten választottjait? Az Isten *rettetéséből* jön ez a kérdés. Ki merészeli vádolni őket? Hiszen én igazítottam meg őket. Az én igazságom van rajtuk.

A *vádoló*, az ostoba ördög mégis fog hozni vádakat, és fog kihívásokat hozni az életedben, de Isten azt mondja, hogy kicsoda vádolja az Isten választottjait? Nézzük meg, ki az, aki felüti a fejét? – mondja Isten.

Isten az, aki *megigazít*, mondja. Ha Isten megigazított, akkor ki merészelt téged vádolni úgy, hogy az meg is áll, amikor Isten megigazított? Amikor kárhoztatnak minket, akkor ez az Ige nagyon jó.

Ebből megtudjuk, hogy van valaki, aki megigazított téged, és az a világmindenség bírója, aki az Abba Atyád lett. Az egyszülött Fiún keresztül megigazított, és ez a megigazítás örökre szól. A trón előtt te olyan igaz vagy az Atya szemében, mint Jézus Krisztus. Tovább folytatja:

RÓMA 8,28–34.**34. Kicsoda az, aki kárhozat? Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk.**

Egyrészt vannak a *vádolások*, hogy vádak érik az embert, és aztán ezekből a vádakból felépítenek egy *kárhoztatást* ellenünk. Elkezdnek kárhoztatni minket, súlyos ítéleteket mondanak. Kicsoda az, aki kárhoztatni mer minket? – kérdezi tovább az Ige.

Egy valaki volt, Aki meghalt értünk, Aki bűn nélküli volt. Aki bűn nélkül élte végig az életét, bűn nélkül fogant, szeplőtelen fogantatásban, szent vérrel jött a földre és meghalt. Krisztus az, aki meghalt, és aki fel is támadott, aki az Istennek jobbán van, aki esedezik is érettünk.

Az Igében az az üzenet van, hogyha még kárhoztatások is érnének minket, azoktól a hamis bíraktól, akik felütik a fejüket, *egy igaz Bíró* van, és *Ő nem kárhoztat* téged. Akkor sem kell elkeseredned, mert van egy, aki esedezik érted odafönt, az Atya jobbán.

Aki meghalt érted, aki a bűneidet magára vette, akit feltámasztott Isten a halálból, aki az Atyának a jobbára magasztaltatott, és onnan könyörög, *esedezik* érted. Ez az Ige a kiindulás a mai tanításhoz, mert a mai napon az ítélekezésről, a vádaskodásról, a kárhoztatásról lesz szó.

Meglátjuk, hogy az Ige rengeteg helyen óva int minket az ítélekezésről. De egy dologban biztos lehetsz, hogy ha te *lelkiismereted nem ítél el* téged, akkor te Isten előtt ebben a szentségben és megigazultságban állhatsz.

Ha a *lelkiismereted elítél*, akkor is megmondja az Ige, hogy mit kell tenned, hogy újra abban az igazságban lehessél. Ahol *Ő* szeretne téged látni, mert megszerezte neked azt a helyet, és ezt soha senki nem veheti el tőled. A Jézus nevében!

Látszik ebből, hogy a kárhoztatásnak, a vádaskodásnak, az ítélekezésnek el kell mennie, mert Isten sasszemekkel nézi, ki meri kárhoztatni az én választottamat. Nagyon óvatos területre érkezünk. Nem szabad beleesnünk ebbe a hibába, hogy valakit is kárhoztassunk, vagy vádoljunk. Megnézzük, hogy miért? Jézus miket tanít még erről?

Az evangéliumokban is ezt sorolja. Megnézzük az értelmező szótárban, hogy mit jelent ez a kárhoztatás szó. A mai élő nyelvben nem nagyon használjuk. A fiatal tinédzserektől nem hallod, hogy most miért kárhoztatsz engem? Nem beszélnek így. Ez a szó biblikus inkább, de nézzük meg az értelmező szótárban, hogy mit is jelent.

Azt írja, hogy egy *személyt szidalmazni* egy gonosz, vagy helytelen tettért. Kiderül az értelmezésből, hogy az illető valamit tett, cselekedett, elvétette, valami gonoszt tett, ami ítéletet hozhatna magával. Hogy tehette ezt a gonosztságot? Hogy tehette ezt meg? Hogyha így kívülről ránézünk, és úgy tűnik, hogy az egy abszolút gonosz cselekedet, és így rátesszük a szidalmazást, akkor az egy kárhoztatás az értelmező szótár szerint.

Aztán írja még az értelmező szótár, hogy a *hibáért megróni* valakit. A hibáért. Tehát látjuk valakinek a hibáját – mert csak egy tökéletes van, az Úr Jézus, ezt is tudjuk, hogy még csak az úton vagyunk, farag minket –, rálátunk valamire, hogy nem így kellett volna tenni. Elkezdjük őt megróni, meg korholni, ez a szó is itt van, hibáztatni.

Látjuk, hogy ő a hibás azért, ami történt, és elkezdjük hibáztatni. Igen ám, de lehet, hogy csak egyedül mi látjuk így, hogy ő a hibás. *Ő* meg nem így látja, és aztán az is lehet, hogy Isten is egészen másként látja azt a helyzetet. Csak mi mondjuk, hogy ő a hibás.

Egy nagyon-nagyon kényes területre érkezünk, amikor ezt a kárhoztatást, ítéletést elkezdjük gyakorolni a másik felett, mert saját magunkat sodorhatjuk óriási bajokba általa. Ha nem vagyunk ebben Szent Szellem figyelmesek – így szoktam mondani: legyünk *Szent Szellem figyelmesek*, hogy amikor Ő figyelmeztet, akkor azt halljuk meg! Egy hibáért megróni a másikat, *korholni*, hibáztatni a másikat, ez még mindig az értelmező szótár a kárhoztat ige alatt.

Aztán hozza a harmadik helyen, hogy *ítéletet hordozni*, tehát ez a szó ítéletet is hordoz. Amikor Isten kárhozatra ítéli a bűnöst. Tehát van egy hely, ahol Isten maga veszi az ítéletet majd, ha eljön az az óra, mikor megítél minden élet. Az Ő ítélete, a végső ítélete, amikor a bűnöst elítéli és kárhozatra adja, az is kárhoztatás.

Az a *végső kárhoztatás*, amikor valaki elkárhozik Isten ítélete által. Nagyon súlyos szó ez a kárhoztatás. Így, evvel a megvilágosítással fogunk a Máté 7-re térni, ahol Jézus tanít. Piros betűs szavak. Jézus bölcsessége, amit magunkra öltünk.

Mert Jézus mindenkinek mondja, ugyan még átmeneti időszakban volt, de ezek szellemi törvények és örökérvényűek. A mai napon is ugyanúgy figyelhetünk rá, sőt, kell is, és meg kell magunkat mérni, hogy rendben vagyunk-e benne? Így mondja Jézus:

MÁTÉ 7,1–5.

1. Ne ítéjtek, hogy ne ítéltessetek.

Ez annyira tiszta beszéd, hogy még a bolond sem téved el. Egyszerű, tiszta beszéd. Isten *Igái tiszták*. Mondja, hogy tiszta, egyszerű beszédek. Nem lehet ragozni, vagy félreértelmezni. Ne ítéjtek!

A Máté 7,1-nél egyszerűbben nem lehet mondani, mert ha ilyen kárhoztató kicsengésű ítéletet hozunk, mert itt ebben az értelmezésben használja Jézus, akkor *azzal a mértékkel*, ahogy mi megítéltük a másikat, azzal a mértékkel leszünk mi is megítélve. Meg leszünk ítéelve vele.

Pontosan azzal a mértékkel, szűrővel minket is *meg fognak mérni*. Mert Jézus soha semmit nem mond, hogy ne tegyünk valamit, ha az nem a *javunkra* lenne. Amikor Ő felhívja a figyelmünket valamire, hogy azt ne tegyük, akkor azt azért teszi, mert javunkra van, ha azt betartjuk.

Az *épülésünkre* lesz, vagyis mi fogunk kimenekedni valamiből, amibe nem szabadna belemennünk, első helyen sem. Ezért mondja, ne ítéjtek! Mondd ezt velem: ne ítéjtek, hogy ne ítéltessetek! Ha valakit így megítélünk, akkor az magával fogja hozni azt, hogy mi is ugyanannak a mértéknek az *ítélete alá* fogunk esni valahol.

Előbb-utóbb avval a szűrővel, ahogy mi megszűrtük a másinak ezt a cselekedetét, hogy ó, ezt nem lett volna szabad tenni, hogy tehette ezt, és elkezdjük kárhoztatni, vagy degradálni, megróni, vagy korholni, abban a pillanatban az a *mérce rákerül* az életünkre, és az ellenség csak várni fogja a pillanatot, hogy olyan helyzetet hozhasson, hogy megnézzze, hogy most te megállsz-e ebben?

Ha *megálltál* benne, akkor nincsen baj. De ha te ugyanúgy *beleestél*, és ezt megcselekedted, akkor annak az ítélete alá kerültél, amit te is hoztál. Majd olvassuk később, hogy az Ige azt mondja, hogy ember, menthetetlen vagy te, aki ítélsz, az alól az ítélet alól nem tud kimenteni senki. Mert *magadra hoztad* azáltal, hogy a másikat megítélted.

Úgyhogy ez egy nagyon súlyos terület, súlyos következményekkel jár, ha ezt a hibát elkövetjük. Márpedig nagyon könnyen belesétál az ember. Most meg fogjuk nézni, hogy Jézus mit mond erről.

2. Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek, és amilyen mértékkel mérték, olyannal mérnek néktek.

Ez egy *szellemi törvény* – mondja Jézus –, vegyétek tudomásul! Ahogy ti tesztek a másikkal, az jön vissza nektek. Ez alól semmi sem fog tudni kimenteni téged. Ha időközben meg nem térsz, és ki nem menekedsz ezekből a dolgokból. Jézus itt hozza a példát:

MÁTÉ 7,1–5.

3. Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?

Találkozol valakivel, látsz egy *kis szálkát* a szemében, és rögtön szóvá teszed. Az a kis szálka nem odavaló! A *gerendát*, ami a te szemedben van, nem veszed észre? – mondja Jézus. A *méretbeli különbséget* észleljük, ugye?

Jézus itt azt akarja kifejezni ezzel a képpel, hogy hajlamosak vagyunk a másiknál a legkisebb hibát észrevenni, és rögtön megjegyezzük, szóvá tesszük. A nyelvünkkel elintézzük, esetleg *tüske* került a szívébe, vagy bántás, vagy nem esett neki jól, hogy szóltál, miközben a te szemedben ott van az a gerenda.

Isten ilyen mértékben látja a te dolgaiddat, meg az övét, amiért szóltál. A te szemedben ott a gerenda, és azzal nem foglalkozol? Mi lesz azzal a gerendával, ami a te szemedben van? – mondja Jézus. Először azzal kéne foglalkozni, és amikor te már tökéletes vagy, akkor merészkedhetsz arra, hogy esetleg szólsz a másiknak, de akkor is a szeretetben igazítjuk ki majd a másikat, és nem ítélkezünk felette.

Nem megyünk előre, de ez lesz majd a kimenetele a mai tanításnak. Azt mondja Jézus, hogy ami a te szemedben van, azt nem veszed észre, a gerendát?

4. Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből; holott ímé, a te szemedben gerenda van?

Rögtön ott termünk! Megmondom én neked, mit kéne tenni, hogy lenne jó, mi az, ami veled az meg amaz. Az a szálka nem odavaló a szemedben. Könnyen rálátunk a másik bajaira. Ugye? Milyen könnyen meglátjuk, hogy nem így kellett volna neki tennie? És rögtön meg is mondjuk, kötekedünk néha, belekötünk a másikba, meg megmérjük úgy, ahogy nem kéne.

Azt mondja Jézus, hogy holott a te szemedben gerenda van. Nem vagy jogosult arra, hogy ezt tedd a másikkal, mert te meg a gerendát nem látod. Akkora nagy az a dolog, hogy nem is látod, hogy ott van a szemed előtt. Nem veszed észre. Erre azt mondja Jézus:

5. Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondold arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből!

Először is foglalkozz magaddal – mondja Jézus. Mindenki a *saját kertecskéjében* dolgozzon először. Ott gyomlálgasson, mi odavaló, mi nem. A te szemedből vedd ki azt, és foglalkozz a saját gondolataiddal, dolgaiddal, a te tökéletlenségeddel, mondja Jézus. És csak utána gondold a másikkal! Legtöbbször *vedd el* azt a gondolatot, ne gondold arra, hogy kivessd a szálkát a te atyádfia szeméből!

Jézus itt azt mondja: ne menjünk neki a másiknak olyan kis apróságokkal, amibe nagyon rálátunk, és mutatjuk, milyen szellemiek vagyunk, hogy mi ezt megláttuk, meg azt megláttuk, meg mennyi dolgot tudnánk kiigazítani a másikkal, hogy jobban tetszésére legyen Istennek.

Így gondoljuk, miközben Jézus azt mondja, hogy foglalkozz először magaddal, és ha majd tökéletes leszel, akkor gondold esetleg rá, hogy kellene foglalkozni a másikkal, de addig semmiképpen, még csak ne is gondold rá! Jézus szavai ezek.

Hálásak vagyunk, hogy a szívünkhöz engedjük, és Jézus itt nagyon felhívja a figyelmet, hogy a személyt ne íteld meg, ne kárhoztasd! Ne menj oda a másikhöz, és ne mondd el neki, hogy vele mi a baj, vagy mit látsz, hogy mit nem kéne, hogy mit kéne, mit tett, és micsoda dolog volt az, és lefeketítheted a sárga földig. Lehordhatod őt, de *Jézus nincs benne*.

Azt mondja Jézus, hogy az embert ne íteld így el! A másik gondolat mögöttese az, hogy viszont felhívja a figyelmünket az igesor, hogy hozzunk *igazságos ítéletet*. Hogy igazságos ítélettel ítéltetek, mondja, és sok helyen fordul elő a Bibliában.

Jézus nem azt kéri tőlünk, hogy ne ítéljük meg azokat a *helytelen dolgokat*, amiket látunk, hanem az *illetőt ne ítéljük meg*, és ne ítéljük el, mert az az ítélő Bíró helye lesz. Ne hozzunk ítéletet a másik felett, mintha mi lennénk az ítélő bíró! Ne tegyük ezt, mert ha ezt megtesszük és ítélkezünk, pálcát törünk felette, akkor nem jól tettünk, akkor beleestünk egy hibába.

Az egyik hiba, amit láttunk a másokban, hozta magával, hogy mi magunk is *belesodródtunk* egy bajba, mert megítéltük az illetőt. Miközben csak annyit kellett volna, hogy *lássad*, hogy az nem helyes, és vagy elmondasz egy *imát* érte, vagy hosszabbat könyöröghetsz, de mindenképpen te lásd, hogy az nem helyes, és *ne kövesd*. Igaz ítélettel mérd azt meg!

Kell-e azt követnem? Helyes-e az az út? Egy ilyen *szellemi ítéletet* viszont hoznod kell, mert nem mehetsz be abba a közösségbe, ami esetleg veszélyes neked. Jézus itt nem arról beszél, hogy egyáltalán ne ítéljük meg semmit.

Igenis meg kell látnunk dolgokat szellemi értelemben, hogy melyik az út, ami helyes, meg mi az, ami nem járható, mert akkor *tévelyegnénk* esetleg. De ez nem hozza magával azt, hogy az illetőt, aki azokat cselekedte, kárhoztatjuk. Az már nem a mi helyünk. Látjuk-e ezt? Lassan továbblépünk. Az egész igesor mindvégig erről fog szólni.

JÁNOS 7,24.

24. Ne ítéltetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéltetek!

Kibontja Jézus, hogy miért ne hozzuk meg ezeket a kárhoztatós ítéleteinket. Mert hajlamosak vagyunk arra, hogy így elsőre ránézünk egy helyzetre, és rögtön szólunk valamit, amit nem kéne. Hoztunk egy ítéletet.

Azt mondja, hogy *ne ítéltetek* a látszat után. Nagyon óvatosnak kell lenni ilyenkor, amikor valamit felmérünk és megítélnénk, mert Jézus azt kéri tőlünk, hogy igaz ítélettel ítéltetek. Van egy látszat után való ítélet, ami felszínes is lehet.

Valamit mondanak neked, és te rögtön elhiszed, pedig akitől hallottad, már az is csak a felét mondja az igazságnak, és jön hozzád a híre, hogy Úr Isten, hogy tehetett ilyet! Már kárhoztatod! Pedig a történet nem is úgy volt. Már beleestél abba a hibába, hogy kárhoztattál, és azt mondja Jézus, hogy ne látszat után ítéltetek.

Ezért is nagyon veszélyes ez az ítélkezés, amit nem szabad tennünk, mert meghozunk egy olyan ítéletet, aminek esetleg semmilyen alapja nincs. Mert az igaz ítélettel Isten azt máshogy látja. Az igaz ítélettel. Jézus nevében vannak ezek a világosságok.

1KORINTHUS 2,15.

15. A szellemi ember azonban mindent megítél, de ő senkitől sem ítéltetik meg.

Látjátok a másik oldalát? Jézus egyrészt mondja, hogy *ne ítéjetek*, másrészt hozza az Írás azt, hogy a szellemi ember *mindent megítél*. Mindent, képzelj el! Mindent, amire van rálátása, meg tud ítélni, hogy ez helyes, az pedig nem követendő. Mert szellemi ember. De ő senkitől sem ítéltetik meg.

Ha te szellemben jársz, *szellemi ember* vagy, akkor egyedül az Úr útjait járod, és a szeretet parancsolatában jársz, ott pedig nincs ítélet. Minden tökéletes a Szellem által! Ő helyrehoz dolgokat, kiigazít dolgokat, de téged, mint szellemi embert nem fog érni más ítélet, csak az Úrnak az igaz ítélete. Te pedig, mint szellemi ember, mindent megítélhetsz!

De ez a *megítélés* nem jelent *elítélést*. Ez az, amit látni kell! Óriási különbség van a kettő között, amikor kárhoztatunk, vagy pedig látjuk arról a cselekedetről – nem a személyről! –, hogy ez a cselekedet hova visz, és ezt az utat nem követem. Óriási a különbség, látjuk ezt? Ámen! Jézus nevében! A drága Úr Jézus Krisztus szent nevében!

A Jakab 5-re térünk. Közben az Ige világosságot hoz, jön majd, és megvilágosodnak ezek majd a szívünkön, és veszünk belőle kiigazítást! Nagy kegyelem az, amikor az *Ige* annyira élővé válik az életedben! Mert, ahogy élő és ható, úgy elkezd ezeket a *kiigazításokat* végezni.

Ha *szelídséggel* hagyod, akkor óriási léptekkel haladhatsz előre az Úr útján. A bölcs szereti a dorgálást. Uram, adjál még! Mert az Úr szeretettel végzi ezt, az Ige szeretettel végzi ezt. Nem úgy prédikálunk, hogy bárkit kárhoztassunk, hanem hogy mindannyian rálássunk dolgokra, hogy mit kell másként tennünk.

JAKAB 5,19–20.

19. Atyámfiai, hogyha valaki köztetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti őt valaki,

Atyafiak – vagyis testvéreknek szól, akik az Úrban vannak már. Ha valaki köztetek eltévelyedik az igazságtól, a keskeny ösvényről valahogy letért, és *tévelygésbe* került. Ha az Ige írja, akkor ezek szerint létezik ilyen, akármilyen tökéletesek vagyunk az Úr szemében.

De ha olyan utakat járunk, ami most nem tökéletes, amire tévelygés van itt írva... Eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti őt valaki. Ehhez kell az, hogy az a *másik rálásson*. Ez az a szellemi ember, aki mindent *megítél*.

De hogy fogom a másinak a *tudomására hozni*, hogy lehet őt megtéríteni arról a tévelygő útról? Úgy, hogy elkezdem kárhoztatni? És még nagyobb kárhoztat alá helyezni? Úgyis tudja, hogy bajban van, ha valaki azon az úton jár. Nincs szüksége arra, hogy még jobban bele-döngöljük a földbe.

De mégis valahogy ha megláttuk – mert szellemi emberek vagyunk, és a szellemi ember mindent megítél, mindenre rálát, hogy az nem helyes –, akkor valamit tennünk kell, meg kell térítenünk őt a Szellem *vezetése által*, hogy a helyes útra leljen. Van itt valami dolgunk, amit látnunk kell, mind amellet nagyon vigyázva, hogy ne ítéljük el az illetőt. Mert az az Úr helye.

20. Tudja meg, hogy aki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól és bűnök sokaságát fedezi el.

Nagyon fontos tehát, hogy ezt a részt is elvégezzük, ha a Szellem mutatja, és ha indít rá minket! A bűnök sokaságát *fedezi el* az a szeretet, ahogy ahhoz a lélekhez *szólunk*, és megpróbáljuk őt kiigazítani, és *visszahozni* a szeretet útjára. Tehát az igazságot szóljuk szeretetben! Amit az Efézusi levél ír, az szükséges hozzá.

Ha látjuk, hogy valakinek az útja *tévelygésben* van, és ő nem foglalkozik velem, nektek, akik szellemiek vagytok, és írja az Ige, hogy mindent megítéltek, nektek az *Úr elé kell menni*, ezekben az esetekben, hogy mi a dolgok benne. Kell-e *figyelmeztetnem* az atyámfiát, vagy csak *imádkozzak* érte?

Ha odamegyek hozzá és szólok neki, akkor azt tényleg csak szeretetben teyem, ne bántsam, hogy esetleg haragot ne indukáljak a szívében, vagy meg nem bocsátást! Ne kerüljön az illető még nagyobb bajba, mert én szóltam hozzá. Ugye?

Az Úr szeretete benned kell, hogy legyen abban a kiigazításban, de részünk van benne. Vissza kell őt téríteni az útjára! Felelősségünk van ebben úgy, hogy nem elítéljük őt, mert nem a személyt ítéljük el, hanem *amit cselekszik*. Azt meg lehet mérni, azt meg lehet ítélni!

A szellemi ember mindent megítél, és utána a *szeretet kötelékében* vissza tudjuk hozni az illetőt a helyes útra, ha minket *bíz meg* vele a Szent Szellem. Lehet, hogy már száz embertől hallotta, de amíg nincs nyitva a szíve rá, nem fogja meghallani, olyan önfefű. Akkor csak tovább tudsz könyörögni, és nem tudsz abban a dologban többet abban a pillanatban tenni.

A Biblia mit mond erről a Máté evangéliumban? Mert szeretjük a Biblia Igéit, hogy *igazgasson* minket, hogy mit hogyan teyünk. Az úton, a biztonságos *keskeny ösvényen* azért jó megmaradni, mert ott kevesebb támadási felületet adunk az ellenségnek.

Ez az egyik oka, hogy nagyon jó az *Igében élni*, és megtartani azt. Másrészt egy óriási örömet szül belülről, amikor tudod, hogy az Úr keskeny ösvényének az igazságában járhatsz, és az Ő kedvében járhatsz. Nézzük, mit mond az Ige.

MÁTÉ 18,15–17.

15. Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el és dorgáld meg őt négyszemközt: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát;

Ha olyan dolgot tett, ami ellened van, menj el, és dorgáld meg *négyszemközt*, vagyis ne szégyenítsd meg őt a sajtó előtt! A sajtónak nem kell róla írni, mit tett, menj oda hozzá, se a többieknek nem kell elmondani, beszéljétek meg négyszemközt! Így kezdi Isten szeretetköre.

Beszéljétek meg négyszemközt. Menj el, dorgáld meg őt négyszemközt, ha hallgat rád, akkor megnyerted a te atyádfiát. Akkor ő feloldoztatott abból, kezét fogtok, *megbocsátotok* egymásnak, ismét helyreállt a szeretet, minden rendben van. Többé nem hozzuk elő azt, mind a kettőnek rendbejött a szíve. Ez a legjobb verzió, ha ez történik.

De ha nem így van, ha *nem hallgat rád*, végy magad mellé még egyet vagy kettőt a te atyádfiai közül, és ne menj ki a bíróságra, és ne pereld be! Nem. Atyafiak között, mindig az *atyafiak között rendezzük*, az Úr színe előtt vagyunk.

16. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősíttessék minden szót.

Legyen egy tanú, egy *fültanú*, hogy miről folyik a dolog, később ne másként lehessen visszahallani, hogy nem úgy volt. Legyen tanú. Ez még a törvényből való, amikor Mózes rendelkezte, hogy legyen egy vagy két tanú.

17. Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő.

Ha még most sem indult meg a szíve, hogy megtérjen, ha *azokra sem hallgat*, mondd meg a gyülekezetnek, vagyis akkor térhetsz a *gyülekezet elé*. Ha a gyülekezet figyelmeztette, és arra

sem hallgat, akkor mit tegyünk, Uram? Legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő! Legyen tőled *idegen*, és engedd el!

A te részedet mindig el kell rendezni. Te *bocsáss meg*, te engedd el azt a dolgot, ne kárhoztasd őt! Legyen számodra idegen. Azzal, akivel nem tudtál szeretetben járni, azzal *nem kell* kényszerből újra és újra *közösségbe* kerülnöd. Menj át a túloldalra!

Ugyanolyan, mint az idegen. Ha az idegen elmegy a túloldalon, nem veszed észre. Nem? Legyen olyan, mint a pogány, akit nem ismersz, vagy a vámszedő. Teljesen függetlenül élheted az életedet tőle, mert a te részedet elvégezted, és most neki kell fordulnia a szíve szerint.

Ha majd egyszer odajön hozzád és *bocsánatot kér*, akkor egész más a helyzet. Addig *független* vagy ettől a közösségtől, teljesen szabadon lehet mozognod, nem terhel semmi. A lényeg az, hogy te mindig szabad légy. Ez az eset, amit Jézus itt tanít, a *kiigazítás*.

Tehát nem a médiával kezdődik, nem megyünk rögtön a szomszédhoz, hogy mit tett, nem kürtöljük szét, és *nem híreszteljük*, mert ezzel csak lejártnánk a másikat. Azt nem írja az Írás. Miért nem mondd be a pulpitusról, hogy mit tett? A pulpitus nem az a hely! Senkit nem fogunk lejártni. Az Ige szerint kell cselekednünk. Ámen.

A lényeg az, hogy az *Ige szerint* kell eljárnunk, hogy az Ige vonalában áldásokban tudjunk járni, a Jézus nevében. Ezeket a vonalakat kell követni, a vezérvonalakat, az Ige vonalát. Az Ige nagyon áldott!

Ha beépül a szívedbe, bizonyos helyzetekben *meg tud szólalni*, és te hallod, hogy mit mond a Szellem által, akkor *nyert ügyed* van. Először hallanod kell az Igét, az beépül, majd megszólal. Utána kerülsz vele közösségbe, és akkor már vezet azon az úton.

GALATA 6,1.

1. Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti, akik szellemiek vagytok, igazítsátok helyre az illetet szelídségnek szellemével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is.

Megint a testvéreknek szól. Vagyis létezik, hogy egy bűn megkísért egy atyafit? Itt le van írva. Ti, akik szellemiek vagytok – mondja. Tehát, akik *szellemiek*, az Úr számít rájuk. Ha egy bizonyos szintre eljutottunk, akkor az Úr *számít ránk*, szellemiekre. Van egy dolgunk ebben.

Aki újjászületett aznap, még nem mondhatjuk, hogy itt vannak a szellemi keresztyének, mert épp csak csecsemő, anyatejre van szüksége, növekednie kell azon. Éveknek kell eltelni, amíg odakerülünk, hogy azt mondhassa az Úr, hogy ezek itt az én gyermekeim, akikre *rábízhatok* dolgokat, mert szellemiek!

Tehát ti, akik szellemiek vagytok, *igazítsátok helyre* az illetet! Az előbb is ezt olvastuk, hogy próbáljuk meg kiigazítani először *négyszemközt*. Hogyan? Szelídségnek szellemével. Ne úgy menjünk oda, hogy előkapjuk a pisztolyt, s hogyha nem értesz egyet velem, lelőlek! Isten királyságába ez nem fér bele. Neked megyek, bunyó, harcok – nem fér bele, a testiség nem fér oda bele. További bajokat szülne.

Azt mondja az Ige, hogy a szelídségnek szellemével igazítsátok ki az illetet. Vagyis legyél *szelíd*, ne éreztesd a másikkal a felsőbbrendűségedet, hogy neked van igazad. Mondom, hogy az soha nem érdekes, hogy kinek van igazza, mert egyedül az Úrnak van igazza. Szoktam mondani, amikor vitatkoznak ketten, olyan nincs, hogy nekem van igazam vagy a másiknak, mert egy tökéletes van, Jézus.

Ha ketten vitáznak, akkor az egyiknél is van abból az igazságból, a másiknak is van valamennyi igaza, és az *Úrnál* van a teljes igazság. Ahogy *Ő* látja, az az igazság, az fog megállni, mert *Ő* hozza az ítéletet, és lehet, hogy mi azt nem úgy látjuk.

Nos, ezért sem szabad ítélni, mert nem biztos, hogy mi úgy látjuk, ahogy az *Úr*. *Ő* tudja az összes részletét annak a helyzetnek. Úgyhogy óva int bennünket az *Úr*, hogy ne ítélezzünk éppen ezért.

De ha mi odamegyünk egy ilyen helyzetben az atyafihoz, akit előfogott valami bűn – bár nem mondja, hogy milyen bűn, amikor kijöttünk a szeretet útjáról az bűn, ez az egyik definíciója a bűnnek –, akkor a szelídség szellemével igazítsuk helyre.

És egy dologra kell még ilyenkor figyelni: ügyelvé magadra közben, hogy *meg ne kísértessél* te magad is. Ugyanis belekerülsz egy közösségbe, ha odamész a másikhoz, aki valami olyannal van közösségben, amivel nem kellene.

Ha te odamész az *Úr* indíttatására és próbálsz *Őt* a szelídséggel meggyőzni, hogy az az út nem jó, az nem jó felé vezet, arról az útról le kellene térni, vissza kellene jönni az *Úrhoz*. Vissza kellene kanyarodni, megigazítani magadat.

Miközben te próbálsz *győzködni* *őt* az igei oldalról, *ő* is fogja *mondani* a saját véleményét, ahogy *ő* látja, és *ő* pedig egy *rossz kötelékben* van, ezért azt mondja az Ige, hogy vigyázz, hogy ez a rossz kötelék ne tudjon rád akaszzkodni. Kísértésbe ne essél közben. Úgyhogy legyél akkor erős, és tudd a *határokat*!

Ha elmondja neked még tízszer, hogy *ő* hogyan gondolja, akkor lehet, hogy utána már te is úgy gondolsz, miközben nem úgy van. Ez a *megettévesztés*, ami ilyenkor bejöhethet. Úgyhogy nagyon óvatosnak kell lennünk, amikor megyünk az *Úr* indíttatására.

Ha minket, akik szellemiek vagyunk, megbízott az *Úr*, hogy szóljunk egy dologban, mert az atyafit látjuk, hogy elragadta valami bűn, akkor közben egy végtelen nagy előrelátással el kell *határoznunk*, hogy mi *nem fogunk tévelyegni* ebben. Mi az Ige vonalában maradunk.

Óriási széles skálán látom az ellenség *megettévesztéseit*, amiket hoz manapság a szolgáltók felé is. Vannak *könyvek*, amik kint vannak a világban, és azt hisszük, hogy azok olyan nagyon szellemi könyvek, olyan messzire el tudnak vinni minket az *Úrtól*, hogy a végén már Jézus kereszthalálában sem fogunk hinni! Mert meggyőzött minket, mert közösséget vállaltunk vele.

Egyre jobban úgy látjuk, úgy hisszük, ahogy írja, így azok a szellemi erők *észrevétlenül megragadnak* minket és rossz irányba visznek, ha nem figyelünk erre! Nagyon kell figyelni, nem véletlenül van itt megírva, hogy te magad *meg ne kísértessél* közben!

Úgyhogy nagyon-nagyon figyelünk erre, amikor minket az *Úr* ezzel megbíz, akkor az *Ige határvonalait* be kell tartani. Két rosszból nem lesz egy jó, a Jézus nevében, ámen! Ez is az *Úr* Igéje, az *Úr* szava ma hozzátok.

Mondtam, hogy ma kemény eledelt kaptok, de ez szükséges, hogy ne menjünk rá a *tévelygő* útra. Azért, mert a másik teszi, nem azt jelenti, hogy én is tehetem. De hát mindenki teszi! Az nem azt jelenti, hogy én is tehetem, mert engem a *Szellem vezérel*, és azt tehetem, amit a Szellem nekem mutat és megenged, mert nekem a Jézus az Ura az életemnek.

Azért, mert a másik teszi, az nem jogosít fel engem, hogy én is tehetem azt. Ezt nektek is tudatosítani kell magatokban, hogy láttok sok mindent a világban. A Krisztus Testében láttok sok mindent, de az nem azt jelenti, hogy azt neked is lehet. Az *nem jogosít fel* téged arra.

Amikor az *ítélet* lesz az Úr előtt és kérdezi az Úr, hogy ezek és azok hogy vannak, akkor nem mondhatod, hogy de ő is azt tette, és azért tettem. Az az ő helye lesz, őt fogják azért ott megmérni, téged meg itt ezért, hogy te hogy döntöttél. A Szellem vezet minket. Ámen. Nagyon vigyázzunk erre, és akkor előbbre leszünk!

A keresztyén ösvény az keskeny ösvény, és *szellemi óvatossággal*, gondossággal kell járni rajta! Ha figyelünk az *ösvényre*, akkor *szélesíti ki* az Úr a lábunk alatt, hogy ne szorongattassunk a keskeny ösvény miatt. Nem szorongattatik a keresztyén az Úr Szellemében, Ő kiszélesíti, de akkor is a keresztyén ösvény a mi utunk, nincs más. Nem lehet jobbra és balra eltévelyedni, mert az *áldásokból* raboljuk ki magunkat olyankor.

Az Úr akkor is szeretni fog minket – szó sincs másról. Tehát a szelídségnek szellemével! Mondja mindenki: *szelídségnek szellemével!* Ebben nincs benne, hogy szájalsz, hogy rossz szájjal illeted, hogy megszólod, hogy hátba támadod, hogy rosszat mondasz róla. Ezek mind nincsenek benne. Ha ilyet tettél a múltban, akkor ezekből *meg kell térned!* Halleluja! Azért, hogy még több áldásban legyen részünk, és a Szent Szellem nagyobb közösségét élvezhessük.

Ez erről szól, mert lehet másként is tenni, csak azokban a Szent Szellem *nem fog részt venni*, és akkor a Szent Szellem közösségéből kevesebbet fogsz tudni megtapasztalni. Márpedig az Ő közösségénél nincs gyönyörűbb! Mondhatom neked, minden pénzt megér, hogy abban közelebb kerüljünk, nincs fölötte való *gyönyörűség*, mint a Szent Szellem közösségében lenni, és abban növekedni.

A Róma 14. fejezetében a 4-es vers, itt megint visszatér az Ige, azzal foglalkozik, hogy *milyen jogon* ítéljük meg mi a másikat egy ilyen kárhoztató hangnemben. Ki tett téged jobbá önála, vagy ki hatalmazott fel téged, hogy megítéld így a másikat, hogy kiveted a kegyelmedből, vagy rosszakat mondasz rá. Nem fér bele az Igébe.

RÓMA 14,4. 10. 12–13.

4. Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon.

Azt mondja a Szentírás, hogy te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a más szolgáját? Itt van a lényeg, hogy *ő az Úr szolgája*. Nem a te szolgálatodra állították be, hogy mint az ő ura meg-regulázhasd. Szó nincs róla! A más szolgája ő, az Úrnak a szolgája!

Azt mondja az Úr, hogy ő az én szolgám, és te hogy jössz ahhoz, hogy őt kárhoztasd! *Nincs hozzá jogosultságod!* Azt mondja az Úr: majd én megítélem, te csak bízd rám! Az ítélet helye az enyém – mondja az Úr. Aki nem a szemeinek látása szerint, és nem a füleinek hallása szerint bíraskodik – olvassuk ott Ésaíasban.

Ő az, aki mindent lát, Ő az, aki egyedül meg tudja hozni az igazságos ítéletet, úgyhogy te ezért ne ítélkezz és ne kárhoztass, mert nem tudod meghozni azt az ítéletet, ahogy az Úr látja, és nem is hívott el az ítélszékre! Az *ítélőszékben* az Úr Jézus Krisztus ül.

A János evangélium azt írja, hogy az Atya a *Fiúnak adta* teljesen az ítéletet, és ott az ítélszékre az Úr Jézus ül majd. Teljesen neki adta az ítéletet, és azt mondja, hogy mi ezt ne tegyük. Ne tegyük ezt! Ebbe a hibába ne essünk bele, hogy a másikat ezért kárhoztatjuk!

Még ha te úgy látod is, hogy olyat tett, hogy kizárt, hogy a mennybe jusson, ha ilyen súlyos lenne a helyzet, akkor is azt mondja az Úr, hogy az én *kegyelmem által*. Honnan tudod, hogy tért meg abból, vagy mit végzett el az Úr előtt. Az az ő szíve, meg az Úr között van.

Az Úr egyedül képes rá, hogy megtartsa, és meg tud állni, nem a te ítéleteden fogja megmérni az Úr. És ezt megköszönjük a mi életünkre is, hogy nem a másik ítélete alapján lesz a mi megtartatásunk. Milyen jó nekünk, ugye? Az *igazságos ítélőbíró* fog minket megítélni az Ő igazsága szerint, és számíthatsz a kegyelmére minden területen.

Ebből megtudjuk, hogy még ha a legrosszabbra gondolunk, akkor is biztat minket az Ige, hogy ne úgy gondolkodjunk, hogy elvész, hanem úgy gondolkodjunk, hogy *ő meg fog állni*, mert az Úr által képes, hogy megálljon, és adjunk hálát érte. Megigazítja magát, kiigazítja magát és meg fog állni az ítélőszék előtt. A 14. fejezet sokat foglalkozik az ítélezéssel.

RÓMA 14,4. 10. 12–13.

10. Te pedig miért kárhoztatod a te atyádfiát? avagy te is miért veted meg a te atyádfiát? Hiszen mindnyájan odaállunk majd a Krisztus ítélőszéke elé.

Tehát ez a megvetés is benne van, hogy kidobjuk őt, hogy nem ér semmit, kárhozatra való csak. Megítéljük, mindent mondunk róla, amit nem kellene, még azt is hozzátesszük, mert jól esett a szívünknek. Azt tudd meg, hogy neki nem lesz tőle rosszabb, hogy te kárhoztatod, hanem saját *magadnak* okoztál vele *ítéletet*. Hoztál magadra egy mércét, amivel téged is megítélnek. Ezért mondja Jézus, hogy ne tegyétek ezt, *ne ítéljetek*.

Mindnyájan odaállunk majd a Krisztus ítélőszéke elé – nos, itt a lényeg –, és neked egyszer kell ott megállni, amikor a te nevedet szólítják. Amikor a másikkal foglalkozik az Úr, abba nem is kell belehallgatnod, mert úgysem hallanád. Az közte és az Úr között lesz, az az ő ítélete lesz.

És mi mindannyian meg fogunk állni. Nem kell aggódnod ilyen tekintetben, hogy mi lesz a másikkal, majd az Úr előtt ő megáll, a Jézus nevében. Ki lehet jelenteni a hiteddel, hogy majd megáll az Úr előtt.

12. Azért hát mindenikünk maga ad számot magáról az Istennek.

Egyértelmű! Mi állunk ott meg, és mi adunk *magunkról számot*, akkor nem lehet mondani, hogy azért tettem, mert ő ezt meg azt tette! Akkor ez ott nem áll meg, csak addig áll meg, amíg itt a földön mutogatunk egymásra. De ott fent, amikor mindenki megáll az ítélőszék előtt, és mindenki saját maga ad számot magáról az Istennek.

Ezt az Igét naponta olvasd el, *istenfélelmet* fog benned szülni, hogy nem lehet bármit tenni csak úgy, mert lesz számonkérés érte, a saját részeddel foglalkozzál! Egy egészséges istenfélelmet fog szülni benned, hogy azt a dolgot nem fogod megcselekedni, amire vágyódásod van, vagy a kívánságod vezet, vagy tévelyegj, vagy bármi más.

Ez a *számonkérés napja* eljön mindannyiunk életében, és ez nagyon nagy segítségedre lesz abban, hogy tudjál helyes döntést hozni. Ámen. Dicsőség Istennek!

13. Annakokáért egymást többé ne kárhoztassuk: hanem inkább azt tartsátok, hogy a ti atyátokfiának ne szerezzetek megütközést vagy megbotránkozást.

Ez a koronája, összefoglalja itt a Róma levél végén. Ez így van, mindenki odaáll a saját mértéke szerint megítéltetvén majd az Úr igazságában, ezért többet egymást *ne kárhoztassuk*. Mondd: többé egymást ne kárhoztassuk! Ez Isten összefoglaló beszéde itt erről.

Akkor mit csináljunk helyette, Uram? Mert olyan könnyű a másiknak a szemében észrevenni azt a szálkát. Azt mondja, hogy *hanem inkább azt tartsátok*... Uram, mihez tartjuk magunkat? Azt tartsátok, hogy a ti atyátokfiának ne szerezzetek megütközést vagy megbotránkozást!

Vagyis azt mondja az Úr, hogy ne a másikkal foglalkozz, hogy mit tett, és mit nem tett, hanem maradj a saját hatáskörödben! Arra legyen gondod, hogy amit te teszel, az meg ne

botránkoztassa a másikat, az olyan legyen, hogy ne kelljen szégyenkezned, az Úr ítélőnapján meg tudj állni azokban, amiket tettél!

A *magad dolgaival* foglalkozz, olyanokat tegyél, arra legyen gondod, hogy ne szerezz megütközést és megbotránkozást a másiktól! Ugyanis tudunk olyan dolgokat tenni az életben, hogy a másik óriási módon megbotránkozik és eltávolodik az Úrtól. Á, akkor én nem járok gyülekezetbe, ha ilyen dolgok történnek ott! Rengeteg csecsemő van, aki ilyenkor fogja magát és a saját vesztére, a saját kárára megbotránkozik.

Azt mondja az Ige, hogy arra legyen gondod, hogy olyan cselekedeteket soha ne cselekedjél, aminek az lesz az ára, hogy a másik megbotránkozik. Ez kell, hogy visszatartson minket. Mindenkinek a saját területén, a saját kis köreiben, a saját életében, a saját hatáskörében legyen erre gondja.

Előbbre lesz mindenki – mondja az Írás, mert az egész gyülekezeti Testnek jó lesz ez, ha senki olyat nem cselekszik, és ráadásul nem fogunk magunknak ítéletet begyűjteni azzal, hogy a másikat állandóan kárhozzátjuk. Az Ige írja, és én csak hozzáteszem, hogy egyetérték veled.

Nem tőlem származik ez a bölcsesség, sajnos, Isten nem kér senkitől tanácsot, *leírta a bölcsességét*, mi pedig ehhez tartjuk magunkat, ehhez szabjuk magunkat, az Ige bölcsességéhez szabjuk magunkat. Róma 2-ben van írva, nagyon erős Ige, ugyanebben a témában.

RÓMA 2,1.

1. Annakokáért menthetetlen vagy, oh ember, bárki légy, aki ítélsz: mert amiben mást megítélsz, önmagadat kárhozzátod; mivel ugyanazokat teszed te, aki ítélsz.

Mondd ki ezt a szót: menthetetlen! Súlyos szó? Akarunk ebbe a kategóriába tartozni? Soha! Vagyis Isten emberéhez szól. Mondd: bárki légy! Legfölül vagy legalul, bárki légy, ez mindenkinek szól, bárhol, bárkinek.

Kárhozzátós ítéletről van szó, hogy ne ítéld meg így a másikat, és *ne kárhozzátod*, mert aki ítél, amiben mást megítél, az visszatér a fejedre – így írja. Önmagadat kárhozzátod. Képzeld el, miközben a másikat ítéled, hogy ezt nem kellett volna tennie, ha én lettem volna az ő helyében, nem tettem volna – kimondtad a kárhozzátot saját magadra, még mielőtt megtette volna! Nagyon súlyos dolog.

Kárhozzát alá tetted saját magadat anélkül, hogy tudtad volna, vagy észrevetted volna. Mostantól fogva már fogod tudni, mert figyelmesebb leszel. De lehet, hogy soha nem hívta fel senki a figyelmedet rá, hogy ez milyen súlyos dolog.

Osszuk az ész, hogy á, nem ezt kellett volna nekik tenni, mert azt kellett volna nekik tenni, meg én, ha az ő helyében lettem volna, mit tettem volna. És jönnek, jönnek ezek a súlyos ítéletek a másiktól. És közben, amit teszünk veled, hogy *önmagunkat elkárhozzátjuk*.

Akarunk magunknak ilyet? Úgyis van elég dolog, amivel foglalkozni kell, nem? Ezt már nem akarjuk begyűjteni hozzá, igaz? Nem akarjuk, ezért óvatosabbak leszünk, mint eddig voltunk. Figyelünk erre jobban, mint eddig valaha. Én magam is.

Magamnak is prédikálok, mert nem onnan prédikálok, hogy én ebben tökéletes lennék, hanem a Szent Szellem figyelmeztetett, és mondta, hogy mindenkinek hívjam fel a figyelmét, hogy ne essünk bele ebbe a hibába.

Ne essünk bele ebbe a hibába, az Ő kegyelme fog segíteni minket, hogy ezt meg tudjuk tenni, és előrébb leszünk, szabadabbak leszünk, a *lelkiismeretünk* könnyebben fog tudni tájékozódni a Szellem dolgaiban, ha ettől felszabadulunk.

És azt írja, hogy önmagadat kárhoztatod, mivel ugyanazokat teszed te, aki ítélsz. Még ha addig a pillanatig nem is cselekedtél ilyet, de mivel egy *mértéket szóltál ki*, hogy ez helyes, az nem, hoztál egy ítéletet. Így az a mérték rákerül az életedre, és ugyanazzal a szűrővel meg fognak ítélni téged is, hogy te megállod-e vajon a próbát, hiszen a másikat megszóltad.

És mi lesz a garancia, hogy te ugyanabban a helyzetben megállsz? Isten kegyelme, meg a közösségben járás. De ne legyél olyan büszke magadra, hogy te milyen tökéletes vagy, mert azt mondja az Ige, hogy amilyen mértékkel te őt ott megítélted, lehet, hogy abba te ugyanúgy bele fogsz esni. Úgyhogy ez *alázatra* int minket. Legyünk alázatosak.

Köszönjük meg Istennek, hogy mi attól a dologtól mentesek vagyunk, amiben a másikat megítélnénk, de nem fogjuk megítélni, csak látjuk, hogy az *téves*, és abba az irányba nem kívánunk menni.

Köszönöm, Uram, hogy láttatod velem ezeket, de az ítélet helye a Tied, és én nem ítélem meg őt ezért. Nem kívánok kárhozatot magamra. Ahogy ezt az ember elgondolja, már érez egy könnyebbséget, hogy olyan dologba nem nyúlt bele, amibe nem kellett volna. Ott az ítéлőszékben az Úr Jézus ül. A drága Jézus dicsőségére.

ÉSAIÁS 28,6.

6. [A Seregek Ura] ítéletnek szelleme annak, aki az ítéлőszékben ül.

Vagyis hogy a helyes ítéletet meg tudd hozni, szükséges az *ítélet szelleme*, aki a Szent Szellem. Ő tudja egyedül meghozni, és annak adja az Abba Atya az ítéletnek szellemét, Aki [Jézus] az *ítélőszékben ül*. És mi nem ülünk ott.

Mi a *hatalom helyére* ültettünk, hogy uralkodni tudjunk. Az ítéлőszékben nem vagyunk benne, az az Ő helye. Ezt pedig szem előtt kell tartanunk, amikor találkozunk helyzetekkel és azt mondanánk, hogy eddig beszéltünk ezekről, de ezentúl nem tesszük. Ha ez leülepszik bennünk, óriási változásokat fog hozni az Úrral való közösségünkben.

Ha mégis akarunk *szólni*, hogy hoppá, ott van egy szálla, akkor azt nagy-nagy *szeretettel*, szelídséggel, együttérzéssel fogjuk tenni, hogy érezze ki a másik abból a *segítő szándékunkat*, hogy érezze ki abból, hogy az Úr indított minket. És amikor végeztél a beszélgetéssel, akkor *feljebb* legyen az illető, és ne betaposva oda mélyebbre. Erre hívott el minket az Úr.

Érezze azt, hogy az az Úr szeretete volt, ami szólt hozzá, és igenis legyenek könnyek a te szemedben ilyenkor, teljesen a szeretet járjon át, amikor szólsz, és érezd az Úrral való közösséget, hogy abban a helyzetben, ahol az Úr foglalkozik vele, mennyire *szeretve van*.

Azért akarja *kiigazítani* őt az Úr, mert szereti Őt. Ez a szeretet fogja meghozni azt, hogy *szól neki*, hogy ezt nem így kellene, hanem inkább úgy. Mert az neked jobb lesz, előnyödre lesz, nagyobb lesz a tere a szeretetnek és a Szellemnek az életedben, hogyha így teszed. Ennyi a részünk, amikor valakit így *figyelmeztetünk* az Úr dolgaiban.

ÉSAIÁS 11,3.

3. És gyönyörködik az Úrnak félelmében, és nem szemeinek látása szerint ítél, és nem füleinek hallása szerint bíraskodik:

Ha ez az *istenfélelem* ott van az életünkön, hogy tudunk gyönyörködni benne, ez fogja hozni azt, hogy nem szemeink látása szerint ítélünk. Mert arra vagyunk hajlamosak, hogyha látunk valamit, azonnal megítéljük.

De ha az *Úr félelme* ott van az életeden, és abban tudsz gyönyörködni, olyan magasságban van az *Úr félelme* az életed felett, hogy tudsz gyönyörködni benne, akkor ez *visszatart* téged sok helytelen dologtól, amit emiatt nem fogsz megtenni, mert féled az Urat. És ez tart téged vissza, hogy nem a szemeid látása szerint ítéled meg azt a helyzetet.

Azt mondod, hogy nem, én nem hozok ítéletet! Az én szemeim látása szerint az *nem lenne helyes ítélet* úgysem. És nem a füleinek hallása szerint bíraskodik. Vagyis a mi bíraskodásunk az alapján lenne, hogy mit hallunk, mit látunk a fizikai világban a begyűjtött információk szerint. Az alapján nem lehet helyes ítéletet hozni. Nem lehet!

Felhívja az *Úr* a figyelmünket, hogy nem a füleink hallása szerint kell hozni az ítéleteket, és nem a szemeink látása szerint, mert ez csak az első fázis, amit itt látunk. De csak Isten az, aki *belát a szívekig*, és tudja az indítékokat, hogy mit miért tett az illető. Oda csak az *Úr* lát be, a szívek mélyére.

Ezért tud egyedül *Ő* hozni igaz ítéletet, mert mi oda nem látunk be, a szívek mélyére. Ezért nem szabad a szemünk látása szerint ítélni, és a fülünk hallása szerint bíraskodni. Magunknak gyűjtünk vele ítéletet, kárhoztatást. A Jézus nevében nem teszünk ilyet. A Jézus Krisztus szent nevében!

Viszont azt tanítja a Biblia, hogy *nézzük meg jól* azt a fát! Jézus mondja, hogy a gyümölcséről ismeritek meg a fát. Hogy el tudjuk dönteni, hogy akarunk-e ilyen fát ültetni a kertünkbe, megnézzük, hogy milyen gyümölcsöket termett a szomszéd kertjében. Finom, jó ízű körte, barackok, ó, hát én is szeretnék a kertembe ilyet!

A gyümölcséről ismeritek meg a fát, ezért meg kell vizsgálnunk, hogy a jó fa árnyékában pihentünk-e meg? Ha nem akarunk olyan gyümölcsöket, akkor nem biztos, hogy annak a fának az *árnyékában* érdemes lepihenni, mert nem jó közösségben leszünk. Mert a jó fa, az jó gyümölcsöket terem, a rossz fa, a romlott fa romlott gyümölcsöt terem. Ez megint egy szellemi törvény.

Ez alapján eldöntheted, hogy *vállalsz-e közösséget* azzal a dologgal vagy sem. Nézd meg a gyümölcsöket! Ez nem azt jelenti, hogy a másikat ítéled, meg kárhoztatod, ez két távoli dolog. Az egyikre szükség van, a másikat meg nem kell tennünk, mert nem építő jellegű. Ámen.

A Zsidó 5,14 írja, hogy vannak szellemi érzékszerveink, és ezeknek a gyakorlásával és a megpróbálásával fejlődnek ki a szellemi érzékszerveink a jó és a rossz megkülönböztetésére. Enélkül elveszettek vagyunk ebben a világban.

Ha vakon követünk mindent, ami a közelünkbe jön, és azt mondjuk, hogy igen, ez az, ezt kerestük, mert elsőre jónak tűnik, akkor nagyon nagy távolságokba *elkerülhetünk* a keskeny ösvénytől. Az *Úr* ezt nem akarja. Megint az érett korúakat említi, a szellemieket. De el kell jutni oda, és ez a cél vezérel minket, hogy tudjunk *jól tájékozódni* ebben a mai világban.

ZSIDÓ 5,14.

14. Az érettkorúaknak pedig kemény eledel való, akik érzékeiket a gyakorlat során kifejlesztették a jó és a rossz megkülönböztetésére.

Az érett korúaknak kemény eledel való, ez volt ma nektek, aki bevette, az érett korú. Kemény eledel! Ez nem volt ma könnyű eledel, mert közben a Szent Szellem mutathatott helyzeteket, amiből *meg kell térted* és tedd meg!

Igazítsd meg magad és kérd, hogy máskor ne kövesd azt el, és van kegyelem mindenre, csak ki kell magunkat belőle *igazítani*. Ne tedd azt, saját magadnak teszed az ítéletet ilyenkor, és ez nem jó.

Az érett korúaknak pedig kemény eledel való, akik érzékeiket kifejlesztették. Ezt mondjad velem: érzékeiket. Ezek a *szellemi érzékszerveink*. A szellemünknek ugyanúgy vannak érzékszervei, mint a testünknek. Látás, hallás, tapintás, ízlelés, szaglás.

Vannak szellemi illatok is, képzeljétek el! *Krisztus illata!* Lehet érezni, hogy ha bemész egy közegbe, ott Krisztus illata van jelen, vagy valami egészen hamisított, képmutatással teljes, ugyan Isten Igéjét hirdetik, de ez nem Krisztus illata.

Ez az érzékszervünk nagyon fontos. Bemész keresztény körökbe, itt a helyem vagy nem? Itt Krisztus illata van vagy sem? Ez az érzékszerved hihetetlen! A finom illatok a világban. Szeretjük a jó kölniket, a parfümöket, a samponoknak milyen illata van, például a fodrásznál, milyen finom illata van.

A szellemi birodalomban is vannak illatok, de tudnunk kell *kiigazodni* benne. Vagyis kell hozzá egy gyakorlat? Kell! Elsőre elvéted? Nem baj, menj tovább! Másodszorra is elvéted? Rosszul mérted a dolgokat? Nem baj, *menj tovább!*

A gyerek hányszor botlik el, mire megtanul járni? Amikor éppen csak felkel, hányszor botlik meg? Nem baj, felkel és továbbmegy, megtanul járni. Ezt a *gyakorlat fejleszti ki*. A gyakorlat során kifejlesztették a jó és a rossz megkülönböztetésére.

Ez kell a keresztényeknek, hogy legyen egy szellemi érzékelésük arra, hogy *ez az út, ezen járjatok*, és ezt a másikat nem választhatom, mert ez nem az az út, ez rossz. A jó és a rossz megkülönböztetése.

Ha ezt a szellemi érzékelő birodalmunkat ki tudjuk fejleszteni, akkor mindig *biztonságban* tudjuk magunkat. Kell hozzá az *Ige ismerete*, a *Szent Szellemmel való közösségünk*, a közelség, hogy meghalljuk a hangját, a vezetés kell hozzá, ezeknek a szellemi törvényeknek az ismerete, és akkor biztonságban tudjuk magunkat.

A drága Jézus dicsérő olaját fogjuk folytatni. Megköszönjük az Úrnak, hogy *kiigazítjuk* magunkat sok mindentől. Szabadabbak leszünk, mint valaha. Mert ha ezt megtanuljuk és megértjük, és ezt a vonalat követjük, akkor a szellemi érzékszerveink erősödnek.

Ha *elvéteztük*, akkor kérünk még kegyelmet, és legközelebb nem fogjuk elvéteni. Nem kárhozat alá helyezük magunkat, hanem *felszabadítjuk* a hitünket, hogy jól tudjunk tájékozódni a szellemi birodalomban.

Ha egyetértesz velem, akkor emeld fel a kezed, és kezdjük dicsérni az Úr Jézust! Áldott legyen az Ő szent neve mindenkor, örökkön-örökké! Legyetek jó fák, teremjete jó gyümölcsöket! Halleluja! Ámen.

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

